

ning for den svenske Eksport til Rusland i Almindelighed. Han siger i sin Tale, hvormed han redegør for sine Undersøgelser efter at have rejst i Rusland, at han var sendt derover ikke for at slutte en Overenskomst, en Handelstraktat, og ikke for at aabne officielle Forhandlinger om en saadan Traktat, men for at undersøge, om man kunde finde en fælles Basis for Optagelsen af saadanne Forhandlinger: „Vi havde under disse Undersøgelser først og fremmest til Opgave at søge at finde en Vej frem hen imod en Regulering af det svensk-russiske Mellemværende, d. v. s. det svenske Erstatnings- og Tilbageleveringspørgsmaal“. Sverige har nemlig et Erstatnings- og Tilbageleveringskrav af omtrent samme Størrelse som Danmark, ca. 400 Millioner, hvoraf Løfgreen regner, at de 200 Millioner repræsenterer svensk Ejendom i Rusland, og han hævder, at det har været af kapital Betydning for Sverige at faa en Ordning paa dette Spørgsmaal, inden der sluttedes en officiel Traktat, idet han hævder, at Sveriges fremtidige Virksomhed i Rusland for en væsentlig Del vil afhænge af, at de betydelige mekaniske og elektriske Fabrikker, som Svenskerne havde før Krigen, tilbageleveres, saaledes at denne Virksomhed kan genoptages. Han siger, at det er muligt, at disse svenske Ejendomme vil kunne faas tilbage, ikke direkte tilbageleveret, men gennem Koncessioner, saaledes at der, selv om der ikke sker en direkte Restitution, alligevel gives en Art Ækvivalent, som man kan slaa sig til Taals med fra svensk Side, indtil man faar en definitiv Ordning paa Erstatningspørgsmaalet, men han hævder, at før der er tilvejebragt et Grundlag ved Indrømmelser fra russisk Side, kan man fra svensk Side ikke indlade sig paa at slutte en ny Handels-traktat. I øvrigt hævder han, at de Erfaringer, han har indhøstet i Rusland, viser, at det er en uomgængelig Betingelse for, at der kan blive Tale om Eksportafsetning i Rusland, at der ydes Kredit. Han hævder, at han, allerede før Haag-Konferencen var bristet, havde haft Samtaler med Litvinof, der erklærede, at det var en uomgængelig Betingelse for, at Rusland kunde modtage Eksport udefra, at det paa-gældende Land ydede Rusland Kredit; og hvad angaar Ydelsen af Kredit, da er jo vel nok vore økonomiske Forhold i Danmark saaledes, at vi vanskeligt kan yde Kredit. Og samtidig er altsaa Lovgivningen og Forholdene i Rusland saaledes, at den Sikkerhed, som uomgængelig maatte kræves for en saadan Kreditydelse, kan vi ikke faa. Det er ogsaa sammen-

holdt med de nævnte Udtalelser interessant at se, at for den engelske Overenskomsts Vedkommende har den engelske Understatssekretær for ikke længe siden erklæret, at saa godt som alle Handelskamre i England til Regeringen paa Opfordring enstemmigt har erklæret, at den engelsk-russiske Handelsoverenskomst ikke havde nogen Værdi for det engelske Erhvervsliv, og det skønt England staar med en Industrikrise, som medfører en Arbejdsløshed paa ca. 1 Million Mand.

Paa dette Grundlag og med disse Erfaringer i Erindring maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg kan udmærket godt forstaa den Holdning, man fra konservativ Side har indtaget til dette Traktatforslag, som nu fremlægges af den højtærede Regering, men jeg maa — samtidig med at jeg billiger Kritikken, og navnlig idet jeg ganske slutter mig til det ærede Medlem Hr. Fraenkels Beklagelse af, at den højtærede Regering i denne Sag som i andre Sager, stadig sine Principper tro, ikke har fundet det Umagen værd at samraade sig i mindste Maade med den anden Part i Regeringsblokken, før den indlader sig paa disse Forhandlinger — sige, at jeg tror, at set paa den Baggrund af tidligere Forhandlinger, der foreligger, vil det være aldeles uforsvarligt, om man ikke fra dansk Side nu ratificerede denne Overenskomst. Thi naar det tages i Betragtning, at det første Gang i Foraaret 1920 skyldtes de danske Erhvervsorganisationers Initiativ, at der indlededes Forhandlinger med Hr. Krassin, og at man blev enig om et Overenskomstforslag, som Udenrigsministeriet saa vidt mig bekendt den Gang ventede sig meget af, men at denne Overenskomst ikke blev til Virkelighed paa Grund af Erhvervsorganisationernes egen paafølgende Modstand, naar det endvidere tages i Betragtning, at Regeringen i 1921 i Maaneder holdt Forhandlinger gaaende, som kunde være resulteret i en Overenskomst af nøjagtig samme Indhold som den forelagte, Forhandlinger, som ogsaa den Gang indlededes af Regeringen og optoges paa den danske Regerings Initiativ, saa forekommer det mig ikke, at man nu for tredje Gang, efter at man atter paa eget Initiativ har indledet Forhandlinger med Rusland, kan forhindre, at denne Traktat bliver til Virkelighed, uden at Landet og dets Regering kommer i en mildest talt komisk Belysning, og jeg tror, at Rigsdagens Forkastelse af denne Traktat vilde være til stor Skade for Landet baade økonomisk og